

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345080400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

mig i Mode op ad den brede Chaussé til Skovsoerne. En fuldstændig Stilhed, en endnu solvarm Høsteftermiddags Fred var det, som ned ad de snorlige Veje rislede imod mig sammen med en enkelt, langsomt glidende Vogn. Træerne var grønne under den parisiske lette, graa Himmel; kun nogle, som stod for sig selv, havde en rød-blond Tone, næsten som Kvindehaar. Før jeg var ved Soerne, voksede der i lange, usynlige Traade sød Skumring op af Jorden, fra Plænerne og det rød-gule Grus, medens Træerne endnu badede deres Hoveder i gylden Genglans af Dagen. Og op fra Vandspejlene vældede nu hvid Røg, bredte sig i Striber og Lag og tilslørede Foden af de græsklædte Bredder. Mens jeg ved Synet af disse Planer erindredes om moderne Billeder med det Bellmannske Motiv: en Frokost i Græsset, Rhinsk-vin i grønne Glas, og i den graa Græsmark en Grisette – hørte jeg en Amme, der pludrede sit Fransk og saa' en pur ung Pige, der var i Selskab med hende, løbe mig skælmisk forbi. Under Træerne tæt ved blev den skælmske staaende, mens Ammen med Barnet rask fjærnedes sig ad Stien langs Bredden. Og da Amme og Barnevogn endelig ikke mere var til at se, raabte den unge Pige, som henvendt til mig, pludselig et højt, dansk *Godaften*, brød ud i en Frisen og satte i Rend for at indhente hende.

Jeg standsede ikke Skovens flygtende Nymfe med noget Tilraab. Jeg saa mig med tilstrækkelig Selvironi om mellem Træstammerne og var aldeles ikke sikker imod, at Boulogneskoven mulig var befolket med Dryader, som havde mig til bedste, og som hvert Øjeblik ud fra det Usynlige kunde tilslynge mig et københavnsk *Godaften*, mens de smuttede bort, leende af fuld Hals.

Jeg har før været saaledes til Mode paa min Rejse. Laa jeg om Morgen i min Seng og hørte Folk gaa samtalende op og ned ad Trapperne, eller spaserte jeg og lidt borte hørte Summen af Mennesker, har det været mig ganske tydeligt, at jeg hørte danske Ord og Vendinger. Jeg har følt det med en Vished, som i alt Fald var mig selv tilstrækkelig, at disse fremmedtalende Mennesker havde en stor Komedie for med mig, gjorde sig al den Ulejlighed med at tale fransk, naar jeg hørte paa dem, og naturligvis indbyrdes for en Nemheds Skyld nøjedes med dansk.

Jeg har været saa mistænksom som en Dame hjemme i Danmark, der en Gang fortalte mig, at hun, fra hun var en lille Pige, steds har haft den selviske Forestilling, at Verden blot var til for hendes Skyld,